

„אבי הוא דיקטטור, יודעים לספר אויב ביו וידידיו גמייחד. הוא מנצח רציני, אבל מתנהג כמו נפוליון.“ תזימורת שבי הן עבד ידעו לספר שהוא „לא אנושי, קטן נוני, ואי אפשר לעבוד איתו.“

ואכן הבעייה הראשונה שבה נתקן לה מלכה שי היתה יחסיה העבודה בין אבי לבין הנגנים. העולים החדשים נגני התזמורת היו מאוכזבים ומלאי טענות כרימון. והטענות היו כבודות: „אבי לא גר בבאר-שבע, והיה מגיע לחזרות מתל-אביב, לעיתים באיחור, ולעיתים לא הגיע כלל. תמיד היה ממחר לחזור לתל-אביב. הוא לא הקדיש תשומת-לב לנגנים, סירב לשמוע את דעותיהם, לא שיתף אותם בהחלטות הקשורות ברפרטואר, ולא הת-עניין בתנאי עבודתם.“

הוא היה מסדר את החזרות כך שיסי פיק כמה שיותר בכל גיחה של לבאר-שבע. מתוך עונת הקונצרטים האחרונה (ספ-טמבר '76 — ספטמבר '75) שהה שיבעה חודשים בחו"ל, על תקופה זו הוא קיבל שכר מלא והשתתפות באחזקת דירה ב-באר-שבע. שכרו החודשי הגיע ל-8,000 ל"י. אגב, את הדירה בבאר-שבע עזב כבר בינואר. ולמרות זאת המשיך לקבל השתתפות חודשית בסך 350 ל"י בשכר-הדירה עד יולי. במקביל הוא נהג להת-גורר במלון נאות מידבר, כשדמי האיכסון שולמו אף הם על-ידי התזמורת.“

אבי התנגד לעריכת שינויים כשלהם ללא אישורו, ומשום כך הצריכה כל החל-טה שיחת-טלפון ממושכת עימו בתל-אביב. התוצאה הישירה: חשבונות-טלפון בגובה אלפי ל"י לתזמורת. כך היה גם כששהה בחו"ל. שיחות-טלפון היומיומיות אליו, לחו"ל, גרמו להוצאות עצומות מתקציב התזמורת. חשבון-טלפון עבור חוד-שיים של היעדרות שלו הגיע ל-8,000 ל"י. את מרבית העבודה עם התזמורת באותה תקופה עשה מנצח-המישה, ליי אורנר חולסט. עולה מרוסיה. ליי קונצרטים רבים של אבי בוטלו בשל

ללא-תקנה. גם בבאר-שבע הצליח לרכוש את שינאתם של נגני התזמורת, כולם עולים-חדשים, עד שסירבו אף להימצא במחיר צנוע. הוא זילזל בעבודתו, גרם להוצאות יתר ולביזבוז-כספים מיותר, ושהה בחו"ל — לצורכי עבודה — חודשים רבים מדי-שנה, למרות שמשכורתו עבור חודשים אלה שולמה לו במלואה.

המנצח המפסיד
אבי אוסטרובסקי, מנצחה של תזמורת באר-שבע ב-שלוש השנים האחרונות, שימש כבר בקאריירה שלו כמנהל המור-סיקלי של תזמורת הקיבוצים וכמנצחה של תזמורת חיפה. משני המקומות הללו נאלץ להיפרד אחרי שהסתכסך עם אנשי התזמורת

מלכה פנתה אליה ושיטחה בפניה את הבעיות העיקריות העומדות בפני התז-מורת. היא קיוותה שעדה תפגש עם הנ-גנים, תשמע את טענותיהם, תבדוק את המצב בתזמורת ותנסה להגביל את השי-תוללותו הרודנית של אבי. אך עדה סברה אחרת. כבר בישיבת-ההנהלה הראשונה אמרה עדה ידלין בנור-כחות אבי, מלכה ושאר חברי ההנהלה הציבורית, כי כאשר מתגלעים חיכוכים בין המנהל המוסיקלי לבין המנהל האד-מיניסטרטיבי, חייב האחרון ללכת — חדר-וחלק. ואם לא די בכך, עדה פנתה ללא-פורת, יו"ר המועצה-לתרבות-ולאמנות, ו-הודיעה לה שמלכה שי התפטרה מתפקיד-דה. כל זאת, מבלי שהיה לכך כל ביסוס במציאות.

מי שכן הודעו ע היו אנשי התזמורת. הנגנים העולים, שעד אז חששו לפצות פה, הודרוו ושלחו מיכתב אל מלכה, עם העתק להנהלה, שבו ביקשו ממלכה שתח-זור בה מהתפטרותה.

גם רחל רימר, המזכירה הוותיקה האח-ראית על הקונצרטים לנוער, שעד אז לא השמיעה קולה, אורה אומץ וכתבה מיכ-תב חריף להנהלת התזמורת, ובו פירטה את מעלליה של המנהל המוסיקלי במשך-שלוש שנות עבודתו — בעובדות, מיס-פרים ותאריכים. מלכה שי הזרה אל הד-תזמורת, לא לפני שפגשה לשיחה עם ראש-העירייה, אליהו נאווי.

נאווי שמע את העובדות, העיר מיספר העזרת כלליות ולבסוף סיכם: „מה את דורשת ממני, שאתמודד עם אשת שר-החינוך? במישפט זה התמצתה הבעייה כולה. כעת כבר לא היתה רק בעיית אבי אוסטרובסקי, כי אם בעיית עדה ידלין. שכן עדה, שהיא אשת שר-החינוך, היא גם בתו של הח"כ הוותיק דויד הכהן, והיא ידועה כאשה קאפריזית ומפנקת שהורגלה לקבל כל מה שהיא רוצה. היא מודעת היטב לעוצמה שבידיה מכוח הויר-תה אשת שר-החינוך, יודעת שאנשים נמנעים להתמודד עימה בשל כך, ונהנית מן ההשפעה שמקנה לה מעמדה.“

למעשה שלטה עדה בהנהלה, והכתובה את המדיניות, כל אנשי ההנהלה ידעו כבר מה הטענות נגד המנצח, אך הוא ידע את לב מי לרכוש, ולמעשה טירפדה עדה כל אפשרות לנקוט נגדו צעדים כלשהם. באותה עת החל במגעים עם אבי על חוזה-עבודה חדש. הוא דרש מועד-ההכספים של ההנהלה הציבורית (שבה חברים ריבלין, הדרי, בלום, הכטי-לינגר ועדה ידלין) שכר שנתי של 150,000 (המשך בעמוד 43)

האורקסטרה
הברית ומרוסיה — היתה ונשארה בעלת פוטנציאל מיקצועי מעור-לה, שבמית האפשר אף בא לידו ביטוי בקונצרטים רחבי-היעדרו. באחרים הוכנסו בתוכנית שיי-גזיים של הרגע האחרון. אף לא קונצרט אחד בסידרת המינויים, שעליו ניצח אבי אוסטרובסקי, נוגן לפי התוכנית המקורית. מספרת מלכה שי: „בינואר '76 נסע אבי לחו"ל. הוא חזר כעבור שלושה חר-דשים, לא טרה כלל להתקשר לתזמורת. שהה בארץ כחודש, ונסע לחו"ל לחודש נוסף, כשחזר, באמצע יוני, היה זה ימים ספורים לפני מועד הקונצרט האחרון שלו למנויים. בדיוק אז פנו אלינו מיד ושם להצעה שנגנו בטכס-הזיכרון הממלכתי של יוסי-השואה. היה זה כבוד רב, כיוון שה-טכס עמד להיות משודר ברדיו ובטלווי-זיה. הנגנים העולים התלהבו במיוחד, שכן עבורם יכלה זו להיות חוויה מרגשת.“

חזר של שעתיים, קמו כל הנגנים ועזבו את המקום.“

אשתו של השר השתלטה

לב הצוות האדמינסטרטיבי פעמה תיקוה שתקום הנהלה ציבו-ריו, אשר תפקח על עבודתו של אבי אוסטרובסקי, ותדאג להכניסו לתלם ול-יישב את חילוקי-הדעות. בספטמבר השי-נה הוקמה הנהלה ציבורית כנו, בת 11 חברים ביניהם היו גם: לאה פורת, יו"ר המועצה-לתרבות-ולאמנות של משרד-החינוך; עדה ידלין, חברת קיבוץ חצרים, והמנצח אבי אוסטרובסקי, המנהל המוסיקי-לי.

לחברי ההנהלה החדשה לא היה מושג כיצד מנהלים תזמורת, מהותם ציבור-מיקרי של נציגי מוסדות. היחידה בעלת הכשרה מוסיקלית היתה עדה ידלין, שהיא מורה מוסיקה בחצרים וחברת מקהלת הקיבוצים היא, שהכירה את אבי עוד מקר-דם, נפגשה עימו והוקמה מאישיותו.

תיזמורת העיר באר-שבע, המורכבת כולה מעולים-חדשים — מארצות-הברית ומרוסיה — היתה ונשארה בעלת פוטנציאל מיקצועי מעור-לה, שבמית האפשר אף בא לידו ביטוי בקונצרטים רחבי-

ושבוע לפני הקונצרט התברר שנמכרו רק 20 כרטיסים מתוך 900. אבי השתולל, והאשים אותי בכל. הלך להיות ביזיון גדול. לבסוף חולקו הכרטיסים במכרז-קליטה, האולם היה כמעט מלא, והבי-קורת שיבחה את ההופעה.“

כישלונות רבים נמנעו תודות ליכול-תם הגבוהה של הנגנים, לאחריות הרבה שבה התייחסו לעבודתם, ותודות למסר-העבודה הגבוה שהביאו עימם מארצות-מוצאם. שחרם של הנגנים היה נמוך (כ-2,200 ל"י ברוטו לחודש), הסכס-העבודה הקי-בוצי עימם משפיל. מלכה פנתה אל אבי בעניין תביעות-השכר שלהם, אך הוא הז-ירה שלא תעז להתייחס אליהם. היחסים בין המנהלת האדמינסטרטיבית לבין המנהל המוסיקלי היו מתוחים, מאז הקונצרט בבית החייל, על גודל השינאה שרחשו הנגנים למנהלם עמדה מלכה ר. בעת סיור של התזמורת בצפון הארץ, „באחד הערבים“, היא מספרת, „חגגנו את נישואיהם של שניים מהנגנים, החי-לטנו להזמין את אבי (שכמובן לא הש-תתף בסיו) לאירוע. מייד כשהגיע, באי-